

РЕШЕНИЕ

№ 1081

гр. София, 19.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 13 състав,
в публично заседание на 23.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елица Райковска

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **6601** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

АССГ е сезиран от Ремекс ЕООД с жалба срещу Ревизионен акт /РА/ № Р-22221222002101-091-001/03.01.2023 г., потвърден с решение № 407/31.03.2023 г. на Директора на ДОДОП. Моли РА да бъде отменен. Претендира разноски. Представя списък /л. 190/.

Ответникът оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като взе предвид представените и приети по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа страна:

Със заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ от 27.04.2022 г. /л. 17/ е възложено извършването на ревизия Ремекс ЕООД за задължения за данък върху добавената стойност за периода от 01.07.2020 до 31.12.2021 г. Цитираната ЗВР е изменена със Заповед за изменение от 10.08.2022 г. /л. 20/, като е удължен срокът на ревизията. Двете ЗВР са издадени и надлежно подписани с електронен подпис от Х. Б. М. - компетентен орган, видно от заповед от 18.02.2020 г. /л. 15/. ЗВР са надлежно връчени на ревизираното лице /л. 19 и л. 22/.

Извън срока по чл. 117, ал. 1 от ДОПК е издаден и надлежно подписан с електронни подписи Ревизионен доклад /РД/ (л. 23) от Б. К. С. и Т. В. Н., определени с горепосочените ЗВР. РД е връчен надлежно на жалбоподателя на 09.11.2022 г. /л. 35/.

Възражение срещу РД от ревизираното лице не е подадено.

На 03.01.2023 г. е издаден ревизионен акт /РА/ (л. 36) от компетентните органи съгл.

чл. 119, ал. 2 от ДОПК – Х. Б. М. и Б. К. С., подписан надлежно с електронни подписи, връчен редовно на ревизираното дружество 09.01.2023 г. /л. 40/.

Съдът кредитира електронните подписи по аргумент от разпоредбата на чл. 25, т. 1 от Регламент (ЕС) № 910/2014 на ЕП и на Съвета от 23 юли 2014 година относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО, в сила от 01.07.2016 г. съгл. чл. 52, както и на чл. 5, т. 2, предл. 2 и 3 от Директива 1999/93/ЕО НА ЕП и на Съвета от 13 декември 1999 година относно правната рамка на Общността за електронните подписи, съгласно които правната сила на електронния подпис не може да бъде оспорена на основание, че същият не се основава на квалифицирано електронно удостоверение. Въпреки цитираните разпоредби, ответникът е представил и надлежни доказателства за издадените КЕП на лицата, издали ЗВР, РД и РА /л. 41 и сл./.

Срещу РА е постъпила в срок жалба по административен ред от 24.01.2023 г. /л. 45/, във връзка с която е издадено Решение № 407/31.03.2023 г. /л. 11/.

С разпореждането за насрочване на делото от 17.07.2023 г. /л. 156/ на страните са дадени указания във връзка с доказателствената тежест, като на жалбоподателя е указано също, че може да поиска назначаването на съдебно-счетоводна експертиза. Такава не е поискана.

С атакувания РА, в обжалваната част, на жалбоподателя са начислени допълнителни задължения по Закона за данък върху добавената стойност в размер общо на 21 865,20 лева – главници и 3 661,13 лева – лихви във връзка с доставки по фактури, издадени от „Администрация и защита на лични данни“ ООД и „Скиз“ ЕООД.

С жалбата срещу РА ревизираното дружество е представило допълнителни писмени доказателства /л. 48 и сл./.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК съдебният контрол за законосъобразност и обоснованост на ревизионния акт включва преценка дали той е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално-правните разпоредби по издаването му.

Съобразно изложените по-горе мотиви, оспореният ревизионен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на 118, ал. 2 от ДОПК в кръга на определените му правомощия, видно от обсъдените по-горе заповеди, като същият е съставен в предвидената форма. В хода на ревизионното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. Издаването на РД след срока по чл. 117, ал. 1 от ДОПК е несъществено процесуално нарушение, което не е основание за отмяна на РА.

Относно твърдяните доставки по фактури, издадени от „Администрация и защита на лични данни“ ООД /АЗЛД ООД/:

Представени са фактури от м. 07.2021 г. /л. 82 и сл./ с предмет – доставка на Техника за видеонаблюдение и СОТ, като за доставчик е посочено АЗЛД ООД.

В писмено обяснение от 12.10.2022 г. /л. 73/ управителят на Ремекс ЕООД е заявил, че фактурите от АЗЛД ООД не са заплатени, тъй като част от материалите за видеонаблюдение не са доставени.

На АЗЛД ООД е извършена насрещна проверка /л. 144/. В протокола за насрещна

проверка е вписано, че АЗЛД ООД не е отразило процесните фактури с получател Ремекс ЕООД в дневник продажби. АЗЛД ООД не е подало годишен отчет за дейността си и ГДД по чл. 92 от ЗКПО за 2021, не разполага със собствени транспортни средства и не е декларирало търговски обект, нито има регистрирано фискално устройство. Дружеството е вписано в ТР на 01.09.2018 г., регистрирано е по ЗДДС на 30.07.2019 и е дерегистрирано на 13.01.2022 г.

В жалбата срещу РА, както и в тази до съда, не се съдържат конкретни възражения относно твърдяните доставки от АЗЛД ООД.

Съгласно чл. 68, ал. 1, т. 1 ЗДДС за признаване правото на приспадане на данъчен кредит следва да са получени стоки или услуги по облагаеми доставки. Наличието на доставка е първото условие за признаването на данъчен кредит. Понятието е легално дефинирано в чл. 6, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 ЗДДС. Доставка е налице, когато има прехвърляне на собственост или други вещни права върху стока или извършване на услуга. Механизмът на данъка върху добавената стойност предполага наличие на реална доставка, като условие за възникване на правото на данъчен кредит, а не само документалното оформяне на стопанските операции. Съгласно чл. 25 ЗДДС доставката, извършена от задълженото лице, се окачествява като данъчно събитие. На датата на възникването му се поражда задължение за доставчика да начисли и корелативно свързаното с него право на получателя да ползва данъчен кредит. При условие, че са издадени фактури и е начислен данък, без да е налице фактически извършена стопанска операция, няма основание за данъчен кредит, предвид разпоредбата на чл. 68, ал. 1, т. 1 ЗДДС, във връзка с чл. 6 и чл. 9 ЗДДС.

Реалността на доставката, документирана с редовно издадена фактура, е основен въпрос при преценка налице ли е право на приспадане на данъчен кредит за тази доставка - чл. 6, ал. 1, чл. 25, ал. 2 и 6, чл. 68, т. 1 и 69, ал. 2 ЗДДС, съответно чл. 62, 63, 167 и 168 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета и актуалната практиката на СЕС - в т. 31 от решение от 06.12.2012 г. по дело С-285/11, в която се сочи, че за да се установи, че на основание доставки на стоки е налице правото на приспадане на данъчен кредит за съответното данъчнозадължено лице, е необходимо да се провери дали последните са били реално осъществени и дали съответните стоки са били използвани от лицето за извършване на облагаеми сделки. Съдът е задължен в съответствие с правилата за доказване, установени в националното право, да извърши глобална преценка на всички елементи и фактически обстоятелства по делото, за да определи дали съответното дружество може да упражни право на приспадане на основание на споменатите доставки. Ако в резултат на тази преценка се установи, че разглежданите доставки на стоки са реално осъществени и впоследствие тези стоки са били използвани за целите на облагаемите сделки на съответното данъчно задължено лице, по принцип правото на приспадане не би могло да му бъде отказано (т. 32, 33). Изискването за наличие на реална доставка не е допълнително въведена формалност, а е предпоставка за възникване на данъчно събитие като предпоставка за дължимост на ДДС и съответно на право на приспадане на ДДС.

Съдът намира изводите на органите по приходите за липса на реални доставки от АЗЛД ООД за законосъобразни. Безспорно доставка не е налице за част от техниката, тъй като това обстоятелство е заявено изрично от Ремекс ЕООД в молба от 12.10.2022 /л. 73/. Същевременно ревизираното лице не е представило доказателства дали изобщо някаква техника за видеонаблюдение е доставена, кога и как това е сторено,

какво е било предназначението ѝ, като липсата на отразяване на процесните фактури в дневника за продажби на АЗЛД ООД е индичия, че реални отношения между двете дружества не са налице. Липсата на плащане също подкрепя горните изводи. Въпросната техника не е индивидуализирана нито в договор между доставчика и получателя, нито в приемо-предавателен протокол, нито във въпросните фактури. Няма доказателства доставчикът да е разполагал с твърдяната техника, а това няма и как да бъде проверено предвид липсата на индивидуализация на тази техника. В тежест на ревизираното лице е да докаже наличието на предпоставките за приспадане на правото на данъчен кредит. Това обстоятелство в настоящия спор не е доказано при условията на пълно и главно доказване от жалбоподателя, поради което жалбата в тази част се явява неоснователна.

Относно твърдяните доставки по фактури, издадени от „Скиз“ ЕООД:

По делото са приложени фактури от 2020 и 2021 г. /л. 84 и сл./, в които като доставчик е посочено Скиз ЕООД, с предмет: демонтаж подова настилка офис, доставка и поставяне подова настилка, СМР Обекти охрана, доставка и монтаж климатици, ремонт ел. инсталация и подмяна кабели, ремонт, шпакловка и боядисване офис и др. Като съставител на фактурите е посочен К. Х.. Положен е и подпис.

Представени са идентични по съдържание приемо-предавателни протоколи от различни дати /л. 75 и сл./, в които е вписано, че представител на Ремекс ЕООД е приел извършените услуги от Скиз ЕООД, като за „предал“ е посочен К. Х.. Услугите не са индивидуализирани, нито мястото на изпълнението им.

В протокол от 18.03.2022 г. /л. 150/ органите по приходите са отразили действията си по установяване на факти и обстоятелства, свързани със Скиз ЕООД. Посочени са основните доставчици на Скиз ЕООД, на част от които е извършена насрещна проверка, при която е установено, че тези доставчици не са извършили доставки на материали и услуги, не са издавали фактури, нито са получавали плащания от Скиз ЕООД. Отражено е, че фактурите, издадени на Ремекс ЕООД, не съдържат задължителни реквизити по чл. 26, ал. 1 от Наредба Н-18/13.12.2006 г. за регистриране и отчитане чрез фискални устройства на продажбите в търговските обекти, изискванията към софтуерите за управлението им и изискванията към лицата, които извършват продажби чрез електронен магазин. Вписано е, че при проверката не са налице доказателства за реалност на доставките.

С жалбата по административен ред срещу РА са представени Нотариален акт за покупко-продажба от 19.07.2018 г./ л. 48/ с предмет – ателие на [улица], договор от 25.03.2021 г. /л. 52/ между Ремекс ЕООД като продавач на закупения през 2018 г. имот и ХоумТюЮ България АД в качеството му на търговски посредник по смисъла на чл. 49, ал. 1 от ТЗ във връзка с продажбата на същия имот, както и споразумение от 11.08.2021 г. по чл. 25а, ал. 2 от ЗННД. С така представените доказателства ревизираното лице се домогва да докаже, че СМР с доставчик СКИЗ ЕООД, са извършени във въпросния имот.

С молба, представена в първото по делото съдебно заседание /л. 164/, ответникът е оспорил автентичността на представени в хода на ревизията документи от ревизираното лице, относно доставките от СКИЗ ЕООД в частта на положения подпис от управителя К. М. Х.. В същото съдебно заседание е открито производство по реда на чл. 193 ГПК, като е указана доказателствената тежест /л. 167/. По искане на жалбоподателя /л. 170/ е допусната и изслушана съдебно-графологична експертиза

(СГЕ) /л. 183/. Вещото лице в заключението си /л. 189/ е посочило, че подписите за „подпис“ и „предал“ в оспорените фактури и приемо-предавателни протоколи не са положени от К. М. Х..

Настоящият състав намира изводите в атакувания РА относно липса на реални доставки по въпросните фактури за законосъобразни.

От една страна, с оглед направеното оспорване на подписите на управителя на соченото за доставчик дружество – Скиз ЕООД, и заключението на СГЕ, съгл. което подписите върху фактурите и приемо-предавателните протоколи не са положени от К. М. Х., следва, че тези документи са неистински и съгласно чл. 194, ал. 2 от ГПК вр. чл. 144 от АПК същите следва да бъдат изключени от доказателствата по делото. При това положение и с оглед липсата на други документи, които да материализират или по друг начин да доказват СМР, извършени именно от Скиз ЕООД, жалбата на Ремекс ЕООД следва да бъде отхвърлена само на това основание.

По въпроса за истинността на документ, съгл. трайната съдебна практика, в производство, което е открито по реда на чл. 193 от ГПК, се формира сила на присъдено нещо. Макар и документът да не съставлява част от спорното право съдът следва да постанови изричен диспозитив по направеното оспорване.

От друга страна и за пълнота на мотивите, съдът намира, че по делото не е доказана реалността на твърдяните доставки от Скиз ЕООД. Дори и да се игнорира фактът на неавтентичността на протоколите и фактурите в частта на подписа на К. Х., тези документи сами по себе си не доказват извършването на твърдяните СМР. На първо място, фактът, че дружеството е собственик на имот на бул. Т. А. и впоследствие е сключило договор, с който възнамерява да продаде същия, не води до извод, че СМР са извършвани в този имот. Доказателства за това не са представени. На второ място, няма доказателства, че именно Скиз ЕООД е извършило СМР в ателието на бул. Т. А., дори и да се приеме, че в имота са извършени подобрения. На трето място, от фактурите и приемо-предавателните протоколи не може да се направи извод за конкретния вид дейности, тъй като същите не са индивидуализирани по обем, нито е представена например количествено-стойностна сметка, от която да е видно на коя дата/в кой период, на кой обект какво точно е извършено/монтирано, каква е била квадратурата на положената настилка, какви точно ел. дейности са извършени, какви ел. материали са използвани, кой ги е закупил и заплатил и какво точно е заплатило Ремекс ЕООД на Скиз ЕООД – колко точно и какви материали и какъв обем труд. Касае се за различни по вид дейности, които не са индивидуализирани в достатъчна степен, за да може да се приеме изобщо, че са извършени. В допълнение на изложеното е и длъжността на назначените лица в Скиз ЕООД като търговски помощник, завеждащ административна служба и монтажник на скеле, за които няма данни да са компетентни да полагат подова настилка, да монтират климатици, да боядисват, да ремонтират електрическа инсталация и пр.

Въз основа на изложеното съдът намира за недоказани твърдяните доставки от Скиз ЕООД. Фактът на извършено от Ремекс ЕООД към Скиз ЕООД плащане не води до извод за реалност на доставките.

С оглед на изложеното жалбата се явява неоснователна. Законосъобразно, на основание чл. 175 от ДОПК са начислени и лихви върху допълнително начислените задължения за ДДС.

При този изход на спора в тежест на жалбоподателя остават направените от него разноски.

Ответникът претендира разноски, поради което и на основание чл. 161 от ДОПК вр. чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адв. възнаграждения и материалния интерес по делото – 25 526,33 лева, жалбоподателят следва да му заплати сумата от 2692,11 лева – разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК, Административен съд София град, 13-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ремекс ЕООД срещу Ревизионен акт № Р-22221222002101-091-001/03.01.2023 г., потвърден с решение № 407/31.03.2023 г. на Директора на ДОДОП, относно установените задължения по ЗДДС в общ размер на 21 865,20 лева и лихви в размер общо на 3661,13 лева.

ПРИЕМА за установено, че фактури с № № [ЕГН]/18.07.2020 /л. 84/; [ЕГН]/25.06.2021 /л. 84 гръб/; [ЕГН]/21.06.2021 /л. 85/; [ЕГН]/14.07.2021 /л. 85 гръб/; [ЕГН]/26.10.2021 /л. 86/; [ЕГН]/21.08.2020 /л.87/; [ЕГН]/28.09.2020 /л.88/; [ЕГН]/23.10.2020 /л.88 гръб/; [ЕГН]/27.11.2020 /л.89/; [ЕГН]/18.01.2021 /л. 89 гръб/; [ЕГН]/19.03.2021 /л.90/; [ЕГН]/22.04.2021 /л.90 гръб/ и № [ЕГН]/28.05.2021 /л.91/ представляват неистински документи.

ПРИЕМА за установено, че приемо-предавателни протоколи от 18.07.2020 /л. 81/; 25.06.2021 /л. 76/; 21.06.2021 /л. 76 гръб/; 14.07.2021 /л. 75 гръб/; 26.10.2021 /л.75/; 21.08.2020 /л. 80 гръб/; 28.09.2020 /л.80/; 23.10.2020 /л. 79 гръб/; 27.11.2020 /л. 79/; 28.01.2021 /л. 78 гръб/; 19.03.2021 /л.78/; 22.04.2021 /л. 77 гръб/ и от 28.05.2021 г. /л. 77/ представляват неистински документи – неавтентични в частта на подписа на К. Х. за „предал“.

ОСЪЖДА Ремекс ЕООД, ЕИК[ЕИК], да заплати на Дирекция ОДОП София при ЦУ на НАП направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 2692,11 лева.

Решението може да бъде обжалвано от страните с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: